

היכל תורה

רשת
שיעורי
תורה

פרנס החודש
להחזקת שיעורי התורה
לעילוי נשמת הרב משה
בן הר"ר יוסף זצ"ל לוינגר
נלב"ע ב' תמוז תשל"ג:
הוצאה צ"י מנו תחי לאוי"ט זכרון

ערש"ק פר' בלק י"א תמוז תשס"ז * דף היומי: בבלי: יומא ל' ירושלמי: מעשרות ה'

נושאי הידף בעלון:

ישן באמצע סעודתו האם צריך
ליטול שוב את ידיו לסעודה

(יומא ל')

טבילה בשבת במקוה חמה

(יומא ל"א)

האם מותר לומר בתפילה חצאי
פסוקים

(יומא ל"ב)

אופן בציעת החלות של לחם
משנה בשבת

(יומא ל"ג)

תפילה בצבור ותדיר מה עדיף

(יומא ל"ד)

גדר חיוב לימוד התורה

(יומא ל"ה)

חומר עבירת ת"ח

(יומא ל"ו)

כותבים (יהי' תורה!)

© שם מלא ב'מכתבים למערכת'

איני יודע אם זו היא הבמה המתאימה
לפניתי, אולם ברצוני להעלות נושא
שמקובל בציבור בכל מקום שאדם כותב
'מכתב למערכת' בכל נושא, נדיר מאוד
לראות שחותרם את שמו המלא.
לעניות דעתי מכתב עם שם מלא של
השולח נותן חשיבות רבה יותר לתוכן
הכתוב.

אין הביקורת חלילה כלפיכם, אלא באופן
עקרוני, ותודה לכם על כל השקעתכם!

הגותם כמנהג המקום
א.א.א. בני ברק

© תשובה ל'לחידודא'

ראשית אודה לכם על הרעיון החדשני
והמהפכני לפרסם דברי תורה בכל הארץ,
זאת בנוסף לכל הפצת התורה שהמכון
מוסיף לומדים לתורה, יה"ר שתזכו
להגדיל תורה ולהאדירה.

לגבי השאלה לחידודא שנשאלה בגליון
לפר' חקת, בענין הסתירה שמצינו לימוד
קשה יותר מחדש, ואילו בשבת
מלמדים תינוקות ישן ולא חדש מפני
שצריך עיון מרובה, אולי י"ל שאכן כל
אחד קשה מסיבה שונה, אך לגבי תינוקות
שמלמדים אותם עדיף ללמדם דבר ישן
מפני שאצלם זה יותר קל, כי כידו שילדים
נוטים לחזור על דברים שהם יודעים
ומכירים.

בבבבב ובבבבב זב

א.א.א.

© ירושלים תעלה על לבבכם'

לאחר דברי תורה והלל עלון החשוב
והנאה, ברצוני להעלות את נושא דף
היומי הירושלמי, הנלמד ע"י מאות ואלפי
יהודים, והיה חשוב מאוד להעניק לו במה
נכבדה גם בעלונכם הנכבד.

בבבבב תורה לבב

א.א.א.

הפצת התורה

דברים בעקבות הוצאת הש"ס בפורמט "ובלכתך בדרך" והפצתו ע"י "זכרון משה"

גם במכון "עוז והדר" בו רגילים להדפיס ספרים בקצב של אחת לשבוע, היה יום הדפסת הש"ס במהדורת "ובלכתך בדרך" ליום של חג.

ואכן ההיענות המוגברת בקרב הציבור מעידה יותר מכל על התורך הגדול שהיה בהדפסת המהדורה שבאה לשימוש בעיקר בנסיעות ובדרכים, אך לא רק.

שמענו מאחד מחשובי מגידי השיעורים שהש"ס נמצא עמו כל יום בעת השיעור, והלומדים עצמם מעיינים מידי פעם בגמרות הקשורים לענין הנלמד ומוצאים בכל סיפוק רב והרחבת אפיקים- להגדיל תורה ולהאדירה.

בכלי מפואר---

נאה היא אכסנייתה המפוארת של 'עוז והדר' אשר כבר חזקה שאינם מוציאים דבר מתחת ידם עד שלא פואר ועוטר בכליל המעלות והשלימות, ואכן גם בש"ס שלפנינו נגלות כל מעלות 'עוז והדר'; אם זה בנושאי הכלים שעל הדף; אם בהדפסה המעולה על דפים שיובאו במיוחד מחו"ל לצורך כך (!); ואם זה בכריכה המפוארת שחזותה מוכיחה עליה---

בשבוע האחרון למבצע רבים הם הפונים והמבקשים לרכוש את הש"ס המהודר ולעטר בו את שולחנם, מה שבדאי יבוא להם לידי שימוש רב.

המרכז העולמי להפצת הדף היומי
"זכרון משה"

הננו שמחים לכשר לציבור לומדי הדף היומי, כי בס"ד עלה בידנו להשיג סכסוד לכמות מוצמזמת של שס"ס "עוז והדר" בפורמט "ובלכתך בדרך" (25 כרכים בכריכה רכה בגודל 'פנינים')

במחיר מוזל במיוחד 330 ש"ח בלבד!!!
(במקום 480 ש"ח מחיר לצרכן)

הכמות מוגבלת וכל הקודם זוכה!!!

להזמנות, ניתן לפנות למוקד "היכל תורה"
1599-55-30-55

לרבים השואלים

מבצע 'ובלכתך בדרך' נפתח ביוזמתו של יהודי מנדיבי העם שחפץ לזכות את הרבים, ומימן הדפסת 500 ש"ס.

לאור ההתעניינות והביקוש הרב הודפסו 500 ש"ס נוספים.

המבצע ימשך אי"ה עד לסוף שבוע זה (פר' פנחס) או עד לגמר המלאי

העלון יו"ל ע"י המרכז העולמי להפצת הדף היומי
"זכרון משה"
טל': 02-5377604

העלון מופץ בלמעלה מ-10,000 תיבות דוא"ל ע"י רשת "היכל תורה": 1599-55-30-55 פקס: 03-5422711
דוא"ל: tora10@nana.co.il
להצטרפות לקבלת העלון נא לשלוח אימייל לכתובת הנ"ל. הערות והארות יתקבלו בברכה!

יום שישי י"א תמוז

יומא ל'י

יום שב"ק י"ב תמוז

יומא ל"א

ישן באמצע סעודתו האם צריך ליטול שוב את ידיו לסעודה

הא דאסח דעתיה הא דלא אסח דעתיה.

בזמנינו נוגע דין היסח הדעת לענין נטילת ידים לסעודה שהוא משום סרך תרומה, וכן כתב השולחן ערוך (או"ח סי' קסד ס"א) שנוטל אדם ידיו שחרית ומתנה עליהם כל היום אפילו שלא בשעת הדחק, ובלבד שלא יסיח דעתו מהם. והוסיף שם (בסעיף ב') שמי שעומד בסעודה ונוכר שנגע בשוק וירך ומקומות המכוסים באדם או שחיכך בראשו וכל כיוצא בזה, צריך לחזור וליטול ידיו ויברך על נטילת ידים.

והפוסקים הביאו דברי המהרש"ל שחולק על השו"ע ודעתו שאין לברך על נטילת הידים. ולהלכה הכריע הביאור הלכה (שם) שאם עשה צרכיו או שנגע במקום מטונף ממש או שהלך והפליג, צריך נטילת ידים בברכה, אך אם נגע במקום המכוסה סתם או שהשתין [ואפילו אם שפסף] צריך נטילת ידים כדין אבל לא יברך. ובשו"ע הרב כתב להקל לא לברך בכל אופן משום ספק ברכות להקל.

ודנו הפוסקים במקרה שהלך לישון באמצע סעודתו, האם צריך לחזור וליטול את ידיו כשקם להמשיך סעודתו, המגן אברהם כתב (סי' קעח ס"ק יג) שאפילו אם ישן שינת עראי צריך לחזור וליטול את ידיו ואף שאין זה הפסק לענין ברכה, וכתב הפרי מגדים (מש"ז שם) שמכל מקום כתב לא יברך על נטילה זו.

והנה הגאון ר' שלמה קלוגר בהגהת חכמת שלמה (שם) מחלק בין אופן ששכב מרצונו לבין שינת אונס, שאם קפצה עליו שינה שלא מדעתו לא נחשב היסח הדעת, משום שהיסח הדעת הוא רק בכה"ג שמדבר עם חבירו או אומר הלל ואגדתא, אבל אם ישן לא נחשב אלא כמו אבידה דאינו מדעת והוי כמו אונס, משא"כ כששכב מרצונו דומה למדבר עם חבירו או אומר הלל ואגדתא שהוי היסח הדעת וצריך ליטול ידיו.

טבילה בשבת במקוה חמה

אם היה כהן גדול זקן או איסטניס מחמין לו חמין ומטילין לתוך הצונן כדי שתפיג צינתן.

הפוסקים דנו בענין טבילה במקוה חמה בשבת אם הוא בכלל גזירת רחיצה בחמין שאסרו חז"ל בשבת. המ"ב (סי' שכו סק"ז) כתב שבמקום שנהגו להחם המקוה צריך לזוהר שלא יהא רק פושרין, דאל"כ אסור לטבול משום דטבילה נכלל באיסור רחיצה. וכן הוא בשו"ת חכם צבי (סי' יא) ונודע ביהודה (מהדו"ת סי' כד).

אמנם הרבה פוסקים מלמדים היתר לטבול בחמין בשבת, וטעמם דלא אסרו אלא במתכוין לרחוץ ולנקות גופו בין בתורת שפיכה על גופו בין בתורת כניסה תוך המים, אך בתורת טבילת שאין הכוונה משום רחיצה אלא להתיר הגוף מן הטומאה, בכה"ג ליכא למיחש להך גזירה. וכן כתב בשו"ת תשורת שי (ח"א סי' יז) ליישב המנהג באופן אחר, משום שגזירת חז"ל היא שמא יבואו להחם בשבת, ואעפ"כ לא גזרו מטעם זה שלא לרחוץ פניו ורגליו, ועל כרחך לומר שלא גזרו אלא ברחיצת כל גופו שהוא רק למעונגין משא"כ רחיצת פניו ורגליו דהוא שוה לכל נפש לא גזרו, וכמו שכתבו התוס' (ביצה כא ע"ב ד"ה לא יחם) דאסרו חז"ל להחם ביו"ט חמין לרחוץ כל גופו משום דאינו רק למעונגין אבל לידיו ורגליו שוה לכל אדם, ואם כן מטעם זה יש להתיר בשבת טבילת כל גופו בחמין שהוחמו בערב שבת משום שהוא דבר שצריך לכל נפש כמו רחיצת פניו ורגליו.

יש מביאים מהר"י עייאש שבמקווה של רבים יש להתיר משום דרבים מיזהר זהירי ולא אתו לדידי טעות שיבואו לחמם בשבת, דכל חד מדכר לחבריה, כעין הא דאמרינן בעלמא דבשל רבים ליכא חשדא.

ובשו"ת ישועות מלכו (או"ח סי' יט) כתב ששמע מגאון אחד אשר הה"ק מוהר"ש זצ"ל מבעלז הנהיג כך לטבול במים חמים, ומ"מ סיים דטוב להחמיר שלא יהא חם ביותר רק ממוזג כי אין להורות דבר התמוה לרבים. וכן הוא גם בקצה"ש (סי' קלג סק"ח) דאין להחמיר כלל שלא לטבול בשבת ואדרבא מצוה קעביד, וכן היה מנהג האר"י וכן הוא מנהג ירושלים בין הת"ח מכל העדות חסידים ופרושים וספרדים.

ובשו"ת דברי חיים (ח"ב) כתב דאף שעל פי דין נראה שאסור וכמו שכתב הנוב"י (מהדו"ת סי' כד) אך הסדרים טהרה (סו"ס קצו) מיקל וכיון שכן נהגו גדולי דורינו היתר בזה הנח להם לישראל, מ"מ צריך לזוהר רק לטבול לשם מצוה ולא ליהנות מהשהייה במים.

לתרומות והנצחות

1599-55-30-55

יום ראשון י"ג תמוז

יומא ל"ג

יום שני י"ד תמוז

יומא ל"ג

האם מותר לומר בתפילה חצאי פסוקים

אמר רב חסדא גמירי חמש טבילות ועשרה קידושין טובל כהן גדול ומקדש בו ביום.

וכתב רש"י גמירי - הלכה למשה מסיני.

בשדי חמד (מע' ג כלל מז) האריך שמצינו כמה פעמים בש"ס הלשון 'גמירי' ואינם הלכה למשה מסיני אלא מסורת אבותינו, וכההוא דמסכת שבת (ק:) גמירי אין ספינה מהלכת בפחות מעשרה, ובפסחים (נב:) גמירי אין חיה שביהודה גדלה על פירות שבגליל, ואי' שם ברש"י מסורת בידנו. וכן מצינו לפעמים הלשון גמירי לענין דברים שילפינן מקראי ואינם הלכה למשה מסיני, וכההוא דמעלין בקודש ולא מורידין דאי' בגמ' (ברכות כח.) גמירי מעלין בקדש ואין מורידין, ובמנחות (צט.) ילפינן זה מקראי.

וכן הא דאי' (סנהדרין קא.) גמירי דאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד, פירש רש"י דהוי הלכה למשה מסיני. וגם בהא דגמ' דידן גמירי חמש טבילות טובל כהן גדול ביום הכפורים, שכתב רש"י דהוא הלכה למשה מסיני, אין הדבר פשוט שכן, וכמו שכתב בספר יד דוד שדעת הרמב"ם אינו כן, עיי"ש.

והנה גם לענין מה שאמרו בגמ' דכל פסוקא דלא פסקיה משה לא פסקינן, איתא לשון 'גמירי', כהא דשנינו בברכות (יב:) גמירי כל פרשה דפסקה משה רבנו פסקינן דלא פסקה משה רבנו לא פסקינן, ובשו"ת אפרקסטא דעניא (ח"ב או"ח סי' כד) תמה על הרמב"ם והשו"ע שלא הביאו כלל דין זה, דאפילו תימא דאין הכונה שהוא הלכה למשה מסיני כמ"ש רש"י אלא דהיא מסורת מאבותינו כמ"ש רש"י בפסחים, מכל מקום מנ"ל דלא קי"ל כאותה מסורת.

ועיין במגן אברהם (סי' נא סק"ט) שתמה על מה שנהגו ביום מילה שאומר המוהל וכרות ומחלק קצת פסוקים, ובסוף כתב דאמרינן בסוטה משה אמר אשירה לה' והם אמרו אשירה לה'. אם כן מתחלה נאמרה פסקי פסקי, לכן אנו גם יכולים לאמרה כך. והביא עוד מהרוקח (סי' שיט) שתמה אחיו ר' חזקיה על שחולקים פסוק יהללו את שם וגו' כשמכניסין הס"ת. וכן פסוק וקרא זה אל זה, ונתן שם טעם לדבר, עיי"ש. והקשה עליו דמאחר ובגמ' מפורש לאיסור מנ"ל לחלק ולמצוא טעם מלבינו.

ובשו"ת דברי חיים (ח"ב יו"ד סי' ס) כתב דיש בענין זה מבוכה גדולה בין הפוסקים, והרבה תירוצים נאמרו אך אין כלל ברור, ואם הלכה רופפת בידך הנח לישראל אם אינם נביאים בני נביאים המה.

אופן בציעת החלות של לחם משנה בשבת

דאמר ריש לקיש אין מעבירין על המצות וכי עייל להיכל במזבח פגע ברישא.

הבית יוסף (סי' רעד) כתב בשם הכל בו (סי' כד) שיש נוהגים לבצוע כבר התחתון ולא העליון, ואנו נוהגים לבצוע העליון.

עוד כתב בשם הגהות מיימוניות (חמץ ומצה פ"ח) שראה אצל גדולים שבוצעים התחתון, ושכן נכון לעשות על פי הקבלה, וכן פסק בש"ע שבוצע החלה התחתונה.

גם הרדב"ז בתשובה (ח"ג סי' תקפב) כתב שבשבת וי"ט צריך לבצוע התחתון בעוד שהעליון עליו, ושכן הוא נוהג, וכן דרך בעלי הסוד יודעי חן, כי לעולם המעשה בתחתונה והרמוז בעליונה. ע"כ. אמנם הכף החיים (סי' רסב סק"ב) כתב מרבינו האר"י בשער הכוונות (דף ע"ב:) שבוצע הככר העליון.

והנה הב"ח (סי' רעד) תמה על הב"י שפסק ע"פ הקבלה שבוצע התחתונה, איך יהיו עוברים על דין התלמוד שאין מעבירין על המצות, ולכן כתב שנראה עיקר כדעת הגדולים שלעולם מברכים על הככר העליון שאין לעבור על דין התלמוד מפני שהוא כך ע"פ הקבלה וכו'.

ובספר תוספת שבת (סק"ג) כתב ליישב קושיית הב"ח בשם הגר"מ גינצבורג לפי מה שכתבו התוס' בסוגייתנו (ד"ה אין מעבירין) שרק כשצריך לעשות שתיהן או שייך אין מעבירין על מצוה ראשונה דאיתא לידיה, אך במקום שיש טעם להקדים האחרת לא שייך הדין אין מעבירין על המצות, וא"כ גם בבציעת החלות כיון שיש טעם להקדים התחתונה ע"פ הקבלה אין זה סותר דין התלמוד.

לזכרון עולם

אבינו וזקנינו

הגאון רבי יחיאל מיכל ז"ל כ"ץ

ואביו הרח"ק רבי נחמיה יצחק הי"ד וכל בני משפחתם שנעקדו עקה"ש הי"ד

עלה לא"י בשנת תש"ב

ונלב"ע מתוך ייסורים ביום י"ד תמוז תשט"ז

ת.ג.צ.ב.ה

יום שלישי ט"ו תמוז

יומא ל"ד

יום רביעי ט"ז תמוז

יומא ל"ה

תפילה בצבור ותדיר מה עדיף

וערך עליה העלה ואמר רבא העולה היא עולה ראשונה.

בשו"ת אגרות משה (או"ח ח"ד סי' סח) נשאל באחד שבא לביהכ"נ אחר שהצבור התפללו שחרית והוא עדיין לא התפלל, האם צריך להתפלל תחלה שחרית כדי שיקיים הא דתדיר קודם ק"ש ותפלת שחרית, אף שעי"ז יתפלל תפלת מוסף ביחיד וגם עדיין יש הרבה זמן לק"ש ולתפלת שחרית, או שיתפלל עתה מוסף עם הצבור כדי להתפלל עם הצבור ואחר מוסף יתחיל מפסוקי דזמרה עד אחר תפלת שחרית, ויעבור על דין תדיר בשביל מעלה דתפלה בצבור.

והשיב שהיות ותיקנו תפלת שחרית כנגד קרבן התמיד, ובקרבן תמיד אמרינן שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר, מסתבר שגם התפלות תיקנו כן, ולכן אף אם נימא דמעלת תפלה בצבור עדיפא מתמיד מאיזה טעם, אין להקדים לשל שחרית, ואף שבדיעבד יצא מכל מקום לכתחילה לא יתפלל מוסף קודם שחרית.

והוכיח שם שמעלת תדיר עדיפא מתפלה בציבור, דהנה הטור (או"ח סי' רפו) כתב שאם היו לפניו שתי תפלות אחת של מנחה ואחת של מוספין, כגון שאיחר להתפלל מוסף עד ו' שעות ומחצה שהוא זמן תפלת המנחה, צריך להתפלל של מנחה ואח"כ של מוסף, ויש חולקים. וכן כתב הרמב"ם שאין עושין כן בציבור כדי שלא יטעו, והביא שאביו הרא"ש היה נוהג בכה"ג להתפלל תפלת מוסף ביחיד כדי להתפלל אותה בזמנה. והיינו שהציבור היו עושין כהרמב"ם שאף אם נודמן שהגיע זמן המנחה קודם שהתחילו מוסף, היו מתפללין מוסף קודם ואח"כ מנחה כדי שלא יטעו, והרא"ש היה מתפלל תפלת מוסף ביחיד כשהגיעו שש שעות בזמן שהצבור היו עדיין עסוקין בתפלת שחרית בהפיוטים כדי שהוא עצמו יתפלל מוסף בזמנה, ואח"כ יתפלל מנחה עם הצבור כשיגמרו מוסף ולא יעבור על דין התדיר שהיה צריך להתפלל מנחה קודם, ומוכח שמעלת תדיר עדיף ממעלת תפלה בצבור.

גדר חיוב לימוד התורה

לעני אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה אם אומר עני הייתי וטרוד במזונותי אומרים לו כלום עני היית יותר מהלל.

בשו"ת אגרות משה (ח"ד סי' לו) כתב שאין המצוה של ידיעת כל התורה מוטלת על כל אחד, אלא רק למי שנשאו לבו, וכמו שכתב הרמב"ם (ת"ת פ"ג ה"ז) 'מי שנשאו ליבו לקיים מצווה זו, אבל למי שלא נשאו לבו אין עליו אלא חיוב קביעת עתים.

ועיין בשו"ע הרב (הל' ת"ת פ"ג ס"ד) שכלל בזה שרק תלמיד חכם שדעתו יפה ומצליח בתלמודו ויכול להיות ת"ח ללמוד כל התורה שבעל פה מהתלמוד והפוסקים כמו הרא"ש והבית יוסף, אך מי שלא הגיע למדה זו אינו חייב לחיות חיי צער ולעשות מלאכתו עראי כדי להרבות בלימוד שאינו מבין על בוריו, שהן הלכות בלי טעמים, אלא א"כ במדות חסידות ואהבת תורה.

עוד כתב בשו"ת אגרות משה (שם אות ה) שמי שלא נשאו לבו להיות מוכתר בכתר תורה וקובע עיתים לתורה, אין לו משום ביטול תורה כשעובד יותר מפרנסתו כדי להרוויח ממון סתם להתעשר, וגם אין לו משום ביטול תורה כשעוסק בתענוגים כל שאינו הולך בטל, שרק למי שנשאו לבו להיות מוכתר בכתר תורה נאמר שצריך להסיח דעתו מכל הבלי העולם.

וכיסוד זה כתב באבן האזל לדייק מדברי הרמב"ם, שכתב בהלכות מלכים (פ"ג ה"ה) שהמלך צריך למעט בריבוי אכילה ושתייה ותענוגים, ויעסוק בתורה ובצרכי ישראל ביום ובלילה. ומשמע שזה דין מיוחד במלך שאסור לו לשתות אף שרוצה להתענג בשתייה וכן בכל התענוגים אף שרוצה אסור לו, אולם ההדיוט מותר לו להתענג משום שביטול תורה הוא רק כשמבטלו ללא סיבה ומסיר לבו מהתורה.

אולם בשו"ע הרב (שם) כתב שגם המתפרנס ממעשה ידיו ותורתו עראי בקביעת עתים, לא הותר לו מן התורה אלא לעסוק בעסקיו שהם צרכי פרנסתו ומשא ומתן, והוא ממה שאמרה תורה 'ואספת דגנך' ויכול לעבוד ולהרוויח בהרחבה כדי שיוכל לפרנס אחרים ובני ביתו שלומדים תורה, אך לעסוק בדברים בטלים לגמרי אסור לו בין לדבר בין לשמוע בכל עת שאפשר לו לעסוק בתורה, ואפילו כשהולך בדרך ככתוב 'ובלכתך בדרך', ואם מהלך יחידי ומפנה לבו לבטלה מתחייב בנפשו. ושנים שמהלכין בדרך ואין ביניהם דברי תורה ראויים לישרף באש, וכל שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק עליו הכתוב אומר 'כי את דבר ה' בזה'. ופשטות דבריו משמע שגם בתענוגים כל שאין זה להרוויח ממון יש בו משום ביטול תורה.

בכל יום היה עושה ומשתכר בטרפעיק... וחציו לפרנסתו ופרנסת אנשי ביתו

יומא לה"א

והנה מוכח מזה דאפילו מי שהוא עני ביותר ג"כ חייב לקבוע עתים לתורה ועוד מוכח מזה דהאדם שאינו יכול ללמוד בעצמו ומוכרח לשכור איזה מלמד לזה והוא איש עני שמוכרח להרוויח ממלאכה שעושה בשל אחרים אע"פ צריך לצמצם משכירותו ולחיות בצמצום רב ולשכור אחד שילמדהו תורת ה' ואינו דומה להא דאמרינן המבזבז אל יבזבו יותר מחומש זהו רק לענין צדקה אבל לא לענין תורה שהוא מחוייב לידע אותה והיא חיוו לנצח וכ"ש שאינו רשאי לפזר נכסיו על מותרות ויחסר עי"ז ידיעת התורה.

(קט"ו הלכות פסח ח"י)

לזכרון עולם בהיכלי תורה

יום המישי י"ג תמוז יומא ל"ו

20 גמרות לשיעורי התורה

נתנדבו לעי"נ הר"ר דוד אברהם וינברג ז"ל
ב"ר שמעון ז"ל
נלב"ע ט"ו בתמוז תשמ"א
ת.נ.צ.ב.ה.

18 גמרות לשיעורי התורה

נתנדבו לעי"נ האשה החשובה מרת פייגא שרה ע"ה
בת יבדלחט"א ידידנו הר"ר שמעון פיינ הי"ו
נלב"ע י"ג תמוז תנש"א

ולעילוי נשמת כל בני המשפחה שנספו עקה"ש

ת.נ.צ.ב.ה.

לא בכל יום ניתנת לך ההזדמנות להיעשות שותף פעיל
בעשרות ומאות דפי גמרא.

בנדבתך הנך נעשה שותף בלימוד התורה
ע"י אלפי לומדי השיעורים!!

עשרות שיעורים בעיירות ובמושבים מחכים לתרומתך!!

הנצח את יקיריך בנדבת גמרות לרשת שיעורי התורה
ובכך זכה וזכה בלימוד תורה לשמה!!

חייג עוד היום

1599-55-30-55

(ניתן להשאיר הודעה ונשוב אליכם)

או פנה באמצעות הדוא"ל: tora10@nana.co.il

ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת

דבר המערכת:

- החומר על הדף היומי הנמצא בעלון נלקח מתוך מדור 'פניני ההלכה' המופיע בכרכי 'מתבתא'.
- לרבים השואלים: העלון יוצא לאור כרגע בתפוצת אימייל בלבד!
הדבר נותן לנו גמישות רבה לפתח ולהוסיף עוד מדורים ועניינים, כפי שתראו אי"ה בעלוני הקרובים.
- התרומות הניתנות לעי"ג ומונצחות בגיליון הינם תרומות עבור שיעורי התורה בלבד.
ניתן לתרום לעי"ג עבור שיעורים מסויימים.

המרכת התורה

העורך

חומר עבירת ת"ח

אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם בשעה שישראל חוטאין לפניך ועושין תשובה עשה להם זדונות כשגגות.

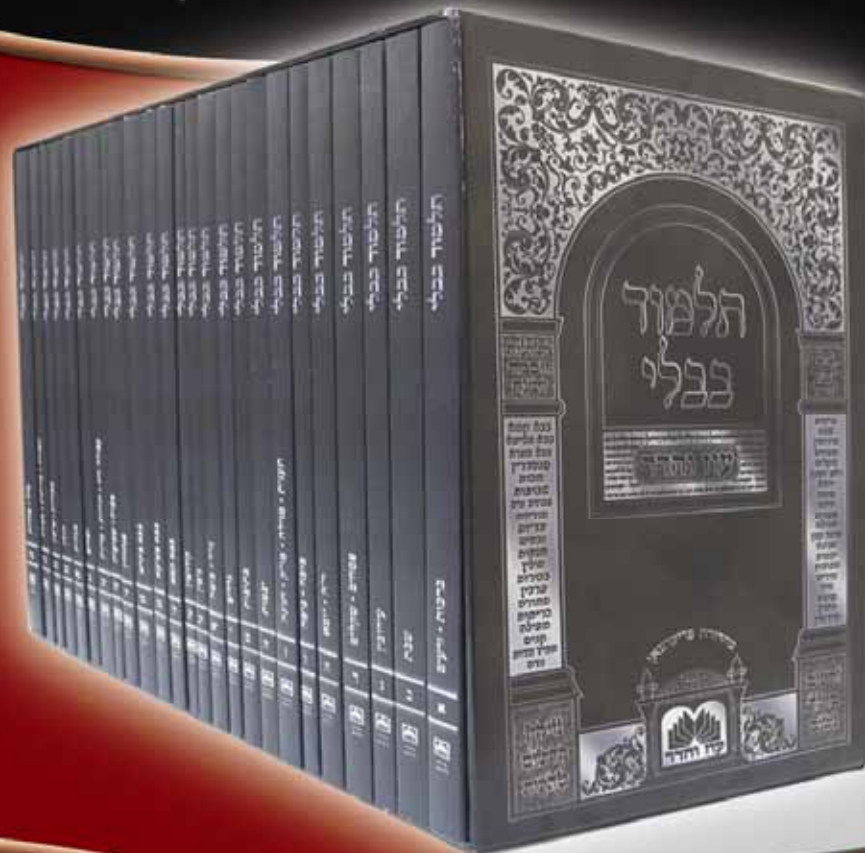
הנה בסוף פרק אלו מציאות מבואר שיש חילוק בזה בין תלמיד חכם לעם הארץ, כמבואר שם 'זהגד לעמי פשעם' אלו ת"ח ששגגות נעשות להם כזדונות 'ולבית יעקב חטאתם' אלו ע"ה שזדונות נעשות להם כשגגות. ומבואר שבתלמידי חכמים לא אמרינן דזדונות נעשו לו כשגגות ולהיפך גם השגגות נעשו לו כזדונות.

ובשו"ת מהרי"ט (ח"א סי' ק) צווח ככרוכיא נגד חכם שדרש ברבים ומרגלא בפומיה שכל מי שעוסק בתורה אין שואלין ממנו שום חשבון, שכן כתוב בספר הזוהר דמאן דאשתדל באורייתא לא מתבעי מיניה דינא כלל, ורגיל לדרוש על מה אבדה הארץ על עזבם את תורתם משל למלך שהיה לו אדם אחד מטיב נגן והיו הבריות קובלים עליו אל המלך שהיה מעביר עליהם את הדרך וגולן וחומסן ולא היה חש המלך על דבריהם, פעם אחת חתכו את ידו ואמר המלך תלוהו. וכלומר שכל זמן שהיה עושה לו נחת רוח בניגונו היה מעביר עליו, עכשיו שנחתכה ידו ואינו יכול לנגן עוד נפרע ממנו למפרע. וכתב המהרי"ט על דבריו שנראה בעיני שזה הדורש דבר סרה על ה' ועשה תורתו פלסתר, אטו רביה דהאי קטיל קני באגמא ולא שנה לו משנתינו לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה, והלא אמרו תכלית תורה תשובה ומעשים טובים שנאמר 'הן יראת ה' היא חכמה' וכתוב 'ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם' ללומדיהם לא נאמר אלא 'לעושיהם' כמו שמפורש בפ"ק דברכות, והביא ראיות מהש"ס שעיקר הוא המעשה והיראת שמים, ומההוא דבבא מצינא הנ"ל מבואר דאצל תלמיד חכם גם השגגות נחשבים כזדונות ולהיפך ממה שדרש החכם.

ועיין שם שבהביא הרבה ראיות לזה, וכתב בסוף דבריו: ולכן מי פתי יאמין לפשוטן של אותם דברים שמצא זה החכם בספר הזוהר דמאן דאשתדל באורייתא לא מתבעי מיניה דינא כלל, ורבן יוחנן בן זכאי היה בוכה בשעת מיתה ואמר ואיני יודע באיזה דרך מוליכין אותי אע"פ שהיה מובטח בתורה שהרי אמרו עליו שלא הניח לא מקרא ולא משנה וכו'.

וברור שכונת הזוהר לומר שכל המתעסק בתורה אין חטא בא על ידו דתורה מצלא בעידנא דעסיק בה והביאו בזה שם דרשא דחרות על הלוחות שאין לך בן חורין אלא העוסק בה חרות מיצר הרע חרות ממלאך המות והיינו דלא מתבעי מיניה דינא כלל שהוא בן חורין מן הדין.

המרכז העולמי להפצת הדף היומי
"זכרון משה"

בשורה משמחת לציבור לומדי הדף היומי

מחדורה מיוחדת
ללימוד בדרכים

מאירת עינים
וחדפסה באיכות
מייוחדת!

הננו שמחים לבשר לציבור לומדי הדף היומי,
כי בס"ד עלה בידנו להשיג סבסוד לכמות מצומצמת
של שסי"ם "עוז והדר" בפורמט "ובלכתך בדרך"
(25 כרכים בכריכה רכה בגודל 'פנינים')

במחיר מוזל במיוחד 330 ש"ח בלבד!!!
(במקום 480 ש"ח מחיר לצרכן)

הכמות מוגבלת וכל הקודם זוכה!!

להזמנות, ניתן לפנות למוקד "היכלי תורה"

1599 - 55 - 30 - 55